

นวนิยายที่ผ่านเข้ารอบสุดท้ายชมนาด บุ๊ก ไพร์ซ

รักอย่าง

ดัง เมฆ斯ลาย

• ชัญวลี ศรีสุโข •

เด็กอยู่ที่บ้าน

WOMAN
PUBLISHER

ในเครือบริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

ก
เรื่อง
ด้วยกัน

ดั่ง เมฆสลาย

• ชัณวลี ศรีสุโข •

ดั้งเมฆสลาย

ชัยวัลี ศรีสุข

© สงวนลิขสิทธิ์ตาม พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ห้ามถอดออกเผยแพร่แบบส่วนได้ส่วนหันของหนังสือเล่มนี้
มิฉะนั้นจะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และมีความผิดทางกฎหมาย

ข้อมูลทางบรรณานุกรณ์ของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ชัยวัลี ศรีสุข

ดั้งเมฆสลาย.- - กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2551

256 หน้า.

1.นวนิยายไทย 1.ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-510-375-6

ราคา 105 บาท

จัดพิมพ์โดย

ในเครือบริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

668-676 ถนนจัณสินิวงศ์ เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2435-1671-2, 0-2435-5789 โทรสาร 0-2434-6812

www.phraphansarn.com

ผู้ก่อตั้ง

: สุพล เทชะรัดา

คณะกรรมการบริหาร

: พิสุทธิ์ เลิศวิไล, ทพ.อดิเรก ศรีวัฒนาวงศ์, ศักดิ์ชัย จิราภิวัฒน์, อาทิตย์ เทชะรัดา

กรรมการผู้จัดการ

: อาทิตย์ เทชะรัดา

บรรณาธิการ

: ยุวดี สุวรรณ

กองบรรณาธิการ

: จุฬารักษ์ ชูพากเพียร

แบบป้ายและรูปเล่ม

: นพพร คงสอน

พิสูจน์อักษร

: ยุวดี สุวรรณ

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ชีเอ็คьюเคชั่น จำกัด (มหาชน)

SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

1858/87-90 ชั้น 19 อาคารเนชั่นทาวเวอร์ ถนนบางนา-ตราด

แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 0-2739-8000 โทรสาร 0-2739-8356-9 www.se-ed.com

คำนำสำนักพิมพ์

ในช่วงชีวิตที่ผ่านมาของแต่ละคนอาจจะไม่เหมือนกัน เพราะพื้นฐานครอบครัวและการเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน ได้ทำการหล่อหลอมคนฯ หนึ่งเติบโตขึ้นมาเป็นล้วนหนึ่งที่มีคุณภาพ ไม่ว่าจะอยู่ในล้วนๆ ก็ มีหน้าที่อะไรในสังคมก็ตาม

“ดั่งเมฆสลาย” คืออนุนิยายนิรากาเรื่องราวชีวิตของหญิงสาวคนหนึ่งที่เติบโตขึ้นมาในสังคมชนบทที่มีการพึงพาอาศัยซึ่งกันและกัน มีจิตใจอบอ้อมอารี แต่แล้ววันหนึ่งเขอก็ต้องจากสังคมแบบนั้นมา เพชรชีวิตในเมืองใหญ่ แม่โดนเหยียบย่ำคักดีครีเพียงใด แต่เขอก็ต้องทน เพื่อคนที่อยู่เบื้องหลัง เมื่อทุกสิ่งอย่างลงตัวและคลี่คลายไป สู่ทางที่ดีขึ้น เธอก็กลับคืนสู่สังคมชนบทอีกรัง แต่คราร์กรรมของเธออย่างไม่หมดสิ้น เพราะเธอต้องไปประทระเหินใช้ชีวิตในต่างแดน ซึ่งไม่แตกต่างจากนรกบนดิน ถูกชwert่างชาติทารุณแทบจะเอาชีวิตไม่รอด เนื่องจากบุญกุศลคุณงามความดีที่เธอได้ทำส่งผลให้หลุดพ้นจากนรกบนดินแห่งนั้นมาได้

สำนักพิมพ์ Woman Publisher รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้นำเสนอวนิยายนรรค์เล่มนี้สู่สายตาท่านผู้อ่านอีกรังหนึ่ง ซึ่งวนิยายนี้เป็นหนึ่งใน 8 เรื่องของวนิยายนิรากาเรื่องข้ารับการประกวด

นานินิยส์ร้างสรรค์ร่างวัลช์ชมนัด บุ๊ก ไฟร์ซ์ ซึ่งเป็นเวทีสำหรับนักเขียนหญิงโดยเฉพาะ ซึ่งทางสำนักพิมพ์หวังว่าจะเป็นอีกหนทางหนึ่งที่จะช่วยสร้างสรรค์นานินิยส์ร้างสรรค์ให้อยู่คู่กับวงวรรณกรรมไทยตลอดไป

ด้วยมิตรภาพและความปรารถนาดี
สำนักพิมพ์ Woman Publisher

สำนักพิมพ์

คำนำผู้เขียน

ดิฉันไม่แน่ใจว่า เพราะไม่ใช่คนปลูกดอกไม้ หรือ เพราะดอกชมนาดไม่มีแควรถินบ้านเกิด ดิฉันจึงไม่เคยเห็นดอกชมนาดมาก่อน เมื่อครุณอาจาร เตชะราดา กรรมการผู้จัดการ บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์ล้าน ส่งข่าวจนดิฉันทราบว่า มีการประกวดนวนิยายสร้างสรรค์รางวัลหนังสือชมนาด (ชมนาด บุ๊ก พร็อกซ์) ดิฉันเปิดเว็บไซต์ดูรูปดอกชมนาด จึงเห็นดอกไม้กลับบอบบางลีข้าวหยักนิดๆ อญ่าร่วมกันเป็นช่อ มีคำบรรยายว่ากลืนห้อมเหมือนเข้าไว้...กลินเข้าไว้... เด็กบ้านนอกอย่างดิฉันรู้จักดี ตอนยังเด็ก ทุกฤษดูขาวใหม่ คนในครอบครัวจะล้อมวงกันเผาข้าวหลามข้าวใหม่ กลินอายข้าวใหม่ที่หอมฟุ้งกระจายนั้นไม่เพียงแต่จะมูกแต่ซาบซึ้งเข้าไปในใจ ไม่ว่าเวลาผ่านไปครั้งใดจึงไม่มีวันลืม

แม่ดิฉันเริ่มเข้าสู่เส้นทางสายวรรณกรรมมากกว่า 10 ปีแล้ว แต่การเขียนนวนิยายไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับดิฉัน ดังนั้นประโยชน์ตั้งต้นของนวนิยายเรื่องนี้...อาทิตย์ยังไม่ทันโผล่พื้นขอบฟ้า จึงค้างเติ่งโดยไม่มีอักษรใดๆ มาเติมต่อเป็นเดือน จนหมดเขตวับลมัคค์ ต่อมาเมื่อทราบว่ามีการเลื่อนกำหนดส่ง ดิฉันจึงเริ่มเขียนต่อ

นักเขียนหลายท่านประดุจงานเขียนเป็นลูก แต่ดิฉันหรือสักว่างาน

เขียนเป็น “นาย” ตัวละครแต่ละตัวเต็มเรื่องล้วนทำอย่างโน้นอย่างนี้ หัวเราะ ขำ ร้องไห้ ชาบชี้ง เคร้าสลด ไปกับชะตาชีวิตของพากษา บางที่พากษาล้วนให้ดิฉันพิมพ์ตามที่พากษากำหนด นิ่มือของดิฉัน กดเป็นคอมพิวเตอร์เป็นระดับขณะที่นำต่อไปหน้า

จนถึงบรรทัดสุดท้าย...ท้องฟ้าเริ่มขาวขึ้นๆ ปุยเมฆที่มองเห็น เริ่มจากทายไป หญิงสาวหลับตาลง ความเย็นซึมซาบเหมือนน้ำซึมเข้า รอยร้าว เส้นใบบางๆ ที่เชื่อมเขอกับโลกกำลังจะหลุดลอยไป...ดิฉันเป็น จนขณะลูก

ร่วงลงของคนหนังสือจึงไม่ใช่เงินทองลากษะสรีญชื่นเกิดขึ้น ในช่วงสั้นๆ แล้วหนึ่งก้าวจากไป แต่เป็นความรู้สึกอิมเมินบีติเมื่อ ทุ่มเทแรงกายแรงใจจนสามารถร่ายอักษรตัวสุดท้าย...ให้ “นาย” อีกคน หนึ่งได้ปรากฏกายขึ้นในบรรดาเทพ

“นาย” ของดิฉันที่กำเนิดเกิดก่อขึ้นมา ชื่อดิเมที่ดิฉันเรียกคือ “ปุยเมฆ” เมื่อเข้ารอบรังรัตน์ชุมนาดในการประกวดครั้งที่ 1 คณะกรรมการ ได้ถูกความเห็นและตกลงเปลี่ยนชื่อเป็น...ดังเมฆสลาย

เมื่อคุณฯ อ่านดังเมฆสลาย ชีวิตของตัวละครหลายๆ ชีวิตในนั้น อาจทำให้คุณหวานรำลึกถึงบางสิ่งบางอย่างที่ผ่านมาในชีวิตของคุณ ซึ่งมี กลิ่นหอมเหมือนข้าวใหม่อันติดหัวใจไม่รู้ลืม

ขัญวารี ศรีสุโข

สถานพยาบาลครรภุชัย

22/29 ต.ในเมือง อ.เมือง จ.พิจิตร 66000

ปฐมลิขิต

“ปาเจราจิริยา ໂທນຸຕີ ອຸດັບຕຽນນຸ້ສາສກາ ປະບຸງາວຸຫຼືກເຮົາ ເຕ ເຕ
ທິນໂນວາເທ ນມາມີໍທີ່

ຂອມລາຄວາມຫາຍຸກລ້າວອງອາຈໃເນ້ງແບ່ງ ຂອງອິສຕຣີ ທີ່ໄມ່ມີວັນເລື່ອນ
ຫາຍຂອງຄຸນສຸກວົງ ເທກຸລາ ຈົງສິນສົດໃນຕົວຂອງໜ້າ

ຂອມລາຄວາມອ່ອນໄໝໃນທັງໃຈ ຄວາມອ່ອນຫວານໃນເຄົ້ອຍຄໍາ ແລະ
ຄວາມຢັກເທີມໃນເກີຍຮົດຕັກດີຂອງສາວເໜືອ ຂອງຄຸນ ວ.ໄຊຍວຣົກຄືລົບປົງ
ຈົງພົງພຽງເຂົ້າສູ່ຫວ່າງໃຈຂອງໜ້າ

ເພື່ອໜ້າຈະໄດ້ຫລັ້ງໄກລວຮັນກຣມອັນເປີຍມໄປດ້ວຍວຮັນຄືລົບປົງ
ປະດຸຈານນໍ້າໄກລໄມ້ເລີ່ມສຸດທ່າມກລາງກລາວລາທີ່ຈາກພຣາກ ເພື່ອມລຳ
ມັນນຸ່ຍົງຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຜູ້ທຸກໆຢ່າກ...

ທີ່ຈາກຄວາມລຳບາກຍາກຈຸນ ໂຮຄກຍໍໃຫ້ເຈັບ ຄວາມຕ້ອຍໂອກສ ຄວາມ
ໄມ້ຮັ້ງ ກາຮຖຸກຫລອກລວງ ກາຮກະທຳຄວາມຮູນແຮງຈາກເພື່ອມນຸ່ຍົງດ້ວຍ
ກັນເອງ ພລາ

ມາລົມນຸ່ຍົງຈາຕີຂອງເຮົາຈະໄດ້ມີບທເຮີຍນ ເພື່ອໜ້າຍເຫຼືອແລະ
ຄຸ້ມຄອງປ້ອງກັນຜູ້ທີ່ຢູ່ໃກ້ຮັກຂອງເຮົາ ໃຫ້ຜ່ານພິ່ນກັບອັນຕຽຍທັງປ່ວງ
...ລັ້ພເພ ສັດຕາ ອະເວຣາ ອັພຍາປ້່ານາ ອະນີ້ຈາ ສູ້ອັຕານັ້ນ ປຣີທະ
ວັນຕູ...

อาทิตย์ยังไม่ทันโผล่พ้นขอบฟ้า ไก่ยังไม่ทันขันจีออยแจ้ คำไหหลตื่นมาอาบน้ำลูบหน้า ขยับผ้าชินให้กระซับเอว คดข้าวเย็นเป็นกับอาหารที่เหลือค้างเมื่อวาน กินเสร็จทางเท่านำจากขาดใส่จาน เอาเมือแก่วงเป็นวงคว่ำจานพิงฝาบ้าน ยกขาดน้ำขึ้นเดิมอักๆ หยิบผ้าขาวม้าคล้องคอเดินดุ่มออกจากบ้าน

ฟ้ายังมีด เลี้ยวจันทร์ຈາງฯ เกี่ยวกິ່ງຝ້າ ทางเดินเห็นเป็นทางสีขาวเลือนร่าง แสงจันทร์ abolish ทุกสิ่งให้สวายงาม กระหั่งบ้านของคำไหหล อันที่จริงควรเรียกเป็นแค่เพิง ด้วยมีห้องห้องเดียว หลังคามุงลังกะสีเก่าๆ ฝ่าห้องลามด้านเป็นໄน้ประกอบตามมีตามเกิด ไม่มีประตู มีแต่ผ้าพลาสติกบังด้านหน้ากันฝนกันลม

ป้ายตืนเปล่าไปตามคันนาอย่างคล่องแคล่วถึงที่นา คำไหหลไม่รีรอ

ลงจากคันนายาวดินโคลนเห็นบ่อมมิดเข่า โถงหลังถอนกล้าข้าว
ครั้งแรกนางก้มไม่ลง ยืดตัวโถงไปอีกครั้งก็ก้มไม่ลง ต่อเมื่อมีอะไรเดิน
ชลุกชลักในห้อง ตาเนี้ยจึงหลังสูฟ้าน้ำสู้ดินถอนกล้าอย่างคล่องแคล่ว ได้
ต้นกล้ากว่ากำเมือ นางใช้ปากกัดถักเชือกตอก ใช้มือมัดบิดเป็นริ้วแน่น
จนได้มัดต้นกล้าของพะเนิน

ไก่ชนเจี้ยยเจ้า แสงเงินแสงทองล่องลดตืนฟ้า ห้องฟ้าเปลี่ยน
สีครามเข้มเป็นฟ้าอ่อนใส แสงลีเดงสัมฉាបเป็นทางยาว หนานคง
เจ้าของนาเดินมาตามคันนา ถัดจากเขานั้นเป็นสมคิดลูกสาวและหนูทิพย์
หลานตัวน้อย

เห็นคำไหลก้มเก็บกล้า สมคิดตรงเข้ามาหยอกเย้า จี๊ดเอวเล่น
ตะโภนใส่หู

“คำไหลจ้า”

“จ้า จ้า จ้า จ้า” คำไหลตะโภนแบบคนบ้าจี้

“คำไหล”

“ไหล ไหล ไหล”

สมคิดพังเหลวหัวเราะครึ่นเครang

หนานคง...ชายผอมหงอกประป่วย ร่างกายมีมัดกล้ามแข็งแรง
บวกว่า

“สมคิด อย่าไปแกล้งเข้า รู้อยู่แล้วว่าคำไหลบ้าจี้ ระวังกรรมจะ^จ
ตามทัน เดียวหนูทิพย์เป็นได้ร้องแบบบ้าจี้อีกคนหรอก”

“พ่อจ้า ฉันไม่ได้แกล้ง แค่เหย่คำไหลนิดเดียว คำไหลชอบใจ
ออกใช้ไฟมัจ คำไหล” ประโยชน์หลังสมคิดตะโภน คำไหลก์ตะโภนตาม

“ໄທລ ໄທລ ໄທລ ໄທລ”

“ແມ່ດິດ” ເສີຍເຕັກຫຼົງວ້ຍສາມຂວບເຮືອກ

“ຈີ່ເວົຫຼຸ້ນປ້າງ”

“ເຫັນໄທໜ ບອກແລ້ວອ່າຍ່າແກລ້ງໄຕຣເຂາ ກຽມມີ້ຍ້ານີ້ຕາມທັນເຮົວ
ຈະຕາຍ ຄຳໄທລນ່າສັງສາມາກກວ່ານ່າແກລ້ງ”

ໜານຄົນມອງໄປ່ຕຳໄທລ ຜູ້ຫຼົງຄົນນີ້ນ່າສັງສາຈິງຈາ ດັນບັນຫາອ່ອນ
ໄມ້ມີຢາຕີ ພ່ອແມ່ຕາຍໝາດ ວ່າກັນວ່າແມ່ກັບພ່ອຄຳໄທລມີລູກຕອນາຍຸມາກ
ຄຳໄທລຈຶ່ງເກີດມາເປັນແບບນີ້ ແມ້ຈະທຳກຳນີ້ໄດ້ ແຕ່ມີເງື່ອງຈະໄຣອື່ນ ເນັກ
ນັບໄມ່ເປັນ ໂປ່ງຂອງຄົນຂາຍຕ້ອງນັບໃໝ່ ໄຕແກລ້ງໄມ້ມີສູ້ ໄຕໃຊ້ທ່າວ່າໄຮ
ທໍາໝາດຂອໃຫ້ເດີກນົ່ມ ໜານຄົນເທິນແລ້ວເວທານາ ແກມືຖຸນາ ທໍານາພອກໃນ
ໄປປີ່ຈຸ່ງໃຫ້ຄຳໄທລຊ່ວຍທຳນາ ໃຫ້ຂອງກິນຂອງໃໝ່ແລ້ວເງິນຈຳນວນທີ່
ຕອບແທນ

ໜານຄົນເຮັ່ງມືອເກີບກຳລ້າໃໝ່ທັນກ່ອນດວງອາທິທຍີຈະຂຶ້ນ ແສງແດດທີ່
ແພດເພານອຈາກທຳໃຫ້ຕັ້ນກຳລ້າເຈາແລ້ວ ຄັນກີ່ພລອຍເຈາແຮງໄປດ້ວຍ

ເສີຍນກຮົອງຈຶ່ງຈັບຟັງເລັນນະຫຼຸງ ສາຍລມໂຍພັດເທິງອ່າກ່າໄທແໜ່ງໄມ້
ນານແໜ່ງໄໝມກີ່ໄທລພົ່ງພຽງ

ອື່ອ...ອື່ອ ເສີຍອະໄຮເໝືອນນກຕ້ວ່າໄຫຼູ້ຮ່ວງ ພັງອີກທີ່ເໝືອນແວ
ບາດເຈັບຄວາງ ໜານຄົນຂມາດຄົ້ວ ເງື່ອຫຼຸງ ທັນມອງຮອບຂ້າງ

ແລ້ວແກົກໍເຫັນຄຳໄທລຄ່ອຍໆ ລົ້ມ ໜ້າຊັກລົງກັບໂຄລນ

“ຄຳໄທລ” ໜານຄົນຕະໂກນລັ້ນ ໄນເນື້ອກວ່າເສີຍຄວາງຈະເປັນຂອງຄຳໄທລ
ປົກຕິຄຳໄທລເປັນຄົນອດທນ ກະທັງຫຍອບາດຕື່ນເລືອດໄທລ້າຍັ່ງໄມ່ຮ່ວງ
ສັກແລະ ໜານຄົນຍົກຕື່ນພັນໂຄລນ ໂຢ່ງໆ ຕຽງໄປທາ ແຕ່ໄມ່ເຮົວເທົ່າສົມຄິດ

ที่อยู่ใกล้กับ ลูกสาวหนานคงดึงตัวคำ่ให้เหลือที่อ่อน懦弱ให้หน้าพันโคลน
คนทั้งสองช่วยกันลากร่างของนางมาวางบนคันนาอย่างทุลักทุเล

สมคิดนวดเพื่น เอยาลมจ่อจมูก คำ่ให้เหลือบดหน้าราวรู้ตัว
ต่อหนังบิดตัวอย่างเจ็บปวด กัดริมฝีปากจนห้อเลือด มือกำ เกร็ง
ทั้งตัว ขณะดวงอาทิตย์เริ่มได้ขึ้นฟ้า แผลแสงกล้าร้อนแรง

เลียงอะไรแตกดังโพลง ตามด้วยน้ำไหลออกมากโซกเบื้องล่าง

ทันทีที่เห็น สมคิดตกใจน้ำเอามือทابอก คนเคยคลอดลูก ทำไม่
จะเมรูว่าคืออาการของคนคลอด คำ่ให้เหลือมีผ้า คนไม่ปกติอย่างนี้ทำไม่
มีใครใจร้ายทำลง แวงหนึ่งสมคิดคิด... หรือเป็นครั้งนั้น ครั้งที่
คำ่ให้เหลือบวาย หัวแตก ตัวข้าหันหัวไปขวา มองไปขวา มองไปซ้าย มองไปขวา
คำ่ให้เหลือเปลี่มลูกหกคามเนนมาน...

“สมคิด คำ่ให้เหลือคลอดนี่” หนานคงก้ม

“เบ่งแล้วพ่อ” สมคิดกรีดเลียง มองคำ่ให้เหลือร้อง “อื้อ... อื้อ...”

กัดฟันกรอด เป่งจนตัวแอ่น

“คำ่ให้เหลือใจดีๆ” สมคิดปอบ ปิดผ้าถุงคำ่ให้เหลือ เห็นตินเล็กๆ
โผล่อกมาจากช่องทางคลอด เหอร้องล้น “พ่อ... ตีนเด็กโผล่แล้ว”

“ตีน...” หนานคงตะโกน แกรูเหมือนกับคนอื่นรู้ว่า เด็กต้องเอา
หัวออกก่อน

“เอานี่... เอาผ้าสะอาดปูเข้า” หนานคงได้สติแก้ผ้าเคียนเอวให้

“คำ่ให้เหลือ ลูกจะออกแล้ว ต้องเบ่งแรงๆ” สมคิดบอกเสียงลั่น
ตัวโซกแหง อหังร้อนหักกลัว

คำ่ให้เหลือร้อง... อืด... เบ่งสุดแรงเกิดเห็นเงินที่คอโปง หน้าแดงกำ

ตื่นสองข้างของเด็ก鄱ล่ออภิมา ตามด้วยส่วนท้อง

“เบ่งอีก เบ่งอีก คำไหหล หัวลูกยังไม่ออก หัวลูกยังไม่ออก” สมคิด
ร้องเสียงแหลม มือสั่นเทาจับสองขาเด็กไว้

คำไหหลเจ็บปวดสุดชีวิต นางเป่งจนอุจาระไหหลอกมากอง กระหน่ำ
หัวเด็กก็ไม่ออก เห็นแต่เท้า ขา ท้อง และแผ่นหลังของเด็ก

“สมคิด เอาผ้าจับตัวเด็กดึงออกจากเมเลย” หนานคงสั่ง แกอาเมื่อ
ช่วยกดหน้าท้องคำไหหล

“ทำไงพ่อ หนูทำไม่เป็น” เลียงสมคิดเห็นคนจะร้องไห้

“ดึงเลย ดึงเลย” คนสั่งได้แต่ร้องบอก

สมคิดตัดสินใจอาเมื่อร้องให้ผ้าจับตัวเด็ก หลบหุ้หลบตา กันน์ใจ
ดึงพรวด

นอกจากหัวเด็กไม่ออก... ข้อขาของเด็กลันดังกรือบเหมือน
กิงไม้หัก

“พ่อ เลี่ยงอะไร” สมคิดร้องอย่างเลียขวัญ

ร้อนนาเด็กตายแน่ หนานคงยกมือขึ้นไหว้

“เจ้าที่เจ้าทาง เทพบุตรเทวดา สิงคักดีสิทธิ์ทั่วสารทิศโปรดช่วย
ชีวิตคำไหหลและลูกด้วยเถอะ... ยะโตหัง ภัคคินิ อะริยายะ ชาติยา ชาโต
นาภิชานามิ ลัญจิจจะ ปานัง ชีวิตา โวโรเปตา เต้นะ ลั้จเจนะ โลตถิ เต โน
ตุ โลตถิ คัพภัสสะ” หนานคงห่องคากองคุลีมาลงทะเบริตรแล้วเป่าพรวด
ลงไปบนหัวคำไหหล ตอนเมียแกคลอดสมคิด แกก็ใช้คากาคลอดง่ายนี้

เหมือนมีน้ำเย็นๆ ไหลจากหัว เย็นจ้ำแทรกกระจาบไปทั่วตัว
เรี่ยวแรงคำไหหลกลับคืนฟื้นมา ความเจ็บปวดค่อยๆเลา ลมเบ่งไม่รู้

มาจากไหนว่าเข้าเต็มท้อง คนคลอดร้องอืออ้อ... สูดหายใจเต็มแรง เป่งหน้าด่า หน้าแดง ทวารหนักทวารเบาเปิดบานหมดสิ้น เมื่อการตัวน้อยหลุดพรวดอกมา พาญลุมกัมมัชชาตก์ลงบ ทำให้คำไหหลรรุสึกเบาสบาย

การกตัวน้อยกองอยู่บนตักของสมคิด ขณะดวงอาทิตย์กำลังแปดแสงจ้าหรี่แสงลง ลมพัดมาเย็นชื่นใจ หนานคงงายหน้ามองฟ้า เห็นปุยเมฆขาวฟูฟ่องเข้าบัง เหลือเพียงรังสีเย็นจ้าโดยรอบ แกยก้มือไว้ทั่วทั่วหัวอย่างอัศจรรย์ใจ

หนานคงตัดสายสะเดือดawayเดียว ใช้ตอกมัดไว้ สมคิดจับเด็ก-หารกพิกขาขึ้น ใจหายวับ ด้วยเด็กแพคหูงตัวขาวซีด ไม่ไหวติงแม่แต่น้อย

“พ่อ เด็กเป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมมันไม่ร้อง” สมคิดร้องถามหนานคง

หนานคงไม่ได้ห่วงลูกมากกว่าแม่ แกรมองเลือดของคำไหหลที่ไหลrinปี้ทุ่ดจนก่องเต็มคันนา รากไม้หลุดอย่างนี้เลือดต้องไหลหมดตัว แกอาสา lysะดีอุกก้อนหินถ่วงรากลงมา ตามความเชื่อว่าการทำเช่นนี้จะทำให้แม่ไม่แน่นห้องและเลือดเบาไหหล บอกลูกสาวว่า

“สมคิด พ่อจะรีบไปหาคนมาช่วย”

“หุนทิพย์” หนานคงเรียกหلانสาวที่ยืนแอบหลังต้นไม้ใหญ่เด็กหูงคงกลัว

“อยู่กับแม่นะ”

หนานคงรีบวิ่งเข้าหมู่บ้าน ในใจภานาขอให้คำไหหลรอดເກວะ...

เด็กหญิงหนูทิพย์เดินเข้ามาหาแม่อย่างกล้าๆ กลัวๆ เด็กหญิง
ซึ่งเป็นที่แรก ถามว่า “อะไรนะ”

“ลูกป้าคำใหญ่ลูก”

“กดห้องลิ้ม”

หนูทิพย์มีตุ๊กตาที่กดห้องแล้วมันร้องได้

สมคิดได้คิด เด็กไม่ร้อง น่าลองเป้าปาก กดห้องดู

แม่ไม่ได้เรียนพยาบาลมา สมคิดบีบปากเด็กทารก เอาปาก
แบบปาก เป๊ลมเข้าไป เอาเมื่อหันนี้กดห้องเด็กเป็นจังหวะ

ไม่นาน เลียงคนกลุ่มมากวิงกันมาพร้อมกับเปลหาม มาถึง
พวกราชีบอาคำใหญ่ใส่เปล

“หามไปที่รถ ไปโรงพยาบาล” หนานคงสั่ง

คนหามเปลต่างช่วยกันหามคำใหญ่ไปเข็นรถ สมคิดอุ้มเด็กวิงตาม
นั่นเองเชօจึงรู้สึกว่า ในอ้อมกอดตนเมื่อถึงไฟหยุดหยิกลอยู่ ลิ้นนั้นลีมตาได้
และร้องไม่เป็นภาษาฯว่า... อุ๊แ้ว

2

เด็กหารกเพศหญิงในเตียงลีมตามกลมโตดูรอบข้างอย่างลงนไปหน้าที่พันผ้าห่ม เผยให้เห็นผ้าขาวจัด ปากนิดจมูกหน่อย สมคิดชะโงกหน้าเข้าไปดูเด็กหารก ทันไปบอกหนานคงว่า “หน้าตา่น่ารักจังเลยพ่อ”

ภูมารแพทัยเดินเข้ามาในห้องเด็กอ่อน มองคนทั้งสอง ยิ้มให้อย่างเป็นมิตร

“เป็นญาติของเจ้าตัวน้อยหรือค่ะ”

“ค่ะ” สมคิดรับ ถามหมอบว่า “เข้าแข็งแรงดีไหมคะ”

หมอบไม่ตอบ อุ้มเด็กออกจากมาให้ญาติๆ

พ้าห่มหลุดจากตัว เผยขาทั้งสองข้างของเด็กมีฝีกหุ่มตั้งแต่ปลายเท้าถึงโคนขา

“เข้าเป็นอะไร嚮” สมคิดตามอย่างใจเลีย

“กระดูกขาของเข้าหักทั้งสองข้าง ต้องใส่ฝีอกไว้จังกว่ากระดูกจะติดดี” หมอด็อกหยิบพิล์ม์เอกสารเรียบมาให้ดู เห็นกระดูกขาหักจนเกย กันทั้งสองข้าง

“แล้วจะเป็นอะไรไหมคระ”

“กระดูกเด็กติดง่าย กระดูกติดคงไม่มีปัญหา แต่หมอมีแนวโน้มว่าโตมาขาสองข้างจะยาวเท่ากันหรือไม่” หมอด็อกพูดไปเรื่อยๆ

สมคิดใจเลีย เธอนึกถึงภาพคนเองอาจมีร่องใต้ผ้าจับตัวเด็ก หลับหุ่หลับตาดึงพรวดอย่างแรง... ขาของเด็กลันดังกรีบเหมือนกิ่งไม้แห้งทัก เธอหันไปหาเพื่อเลียงสันครือ “พ่อ หนูผิดเอง หนูดึงขาเข้า หนูทำกระดูกเข้าหัก”

“สมคิด ไม่ใช่ลูกหรอก เป็นโชคชะตาฟ้าดินที่กำหนดมาแล้วต่างหาก ลูกช่วยชีวิตเข้า หมอบช่วยชีวิตเข้า รอดีชีวิตมาก็ถือว่าโชคดีแล้ว” หนาน คงตอบกลับลูก

เงียบงันกันไปชั่วครู่...

หมอบที่นั่งฟังอยู่ หันมาบอกรว่า “เดี๋ยวหมอบจะให้น้องพยาบาลเอ้าเด็กไปดูดนมแม่นะครับ เจ้าตัวห้อยขาจะได้มีภูมิต้านทานแข็งแรง”

“ค่ะ ขอบคุณคุณหมอมากนะครับ” สมคิดยกมือไหว้ขอบคุณหมอบ

ตีกผู้ป่วยสามัญหลังคลอด เป็นห้องกว้างโถ่่งโปรด ตั้งเตียงไว้ เป็นเวลาห่างกันพอเหมาะสม มีระเบียงข้างๆ ไว้ให้คนไข้เดินเล่น

คำไหลงอนอยู่ที่เตียงใกล้เคาน์เตอร์พยาบาล รู้กันว่าเตียงใกล้

เด่าน์เตอร์เป็นคนที่ข้อการหนักจากโรคภัยไข้เจ็บ หรือโรคทางจิตใจ เช่น คิดฆ่าตัวตาย ไม่อยากได้ลูก มีแนวโน้มจะหนีออกจากโรงพยาบาลและทิ้งลูกไว้

ในภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่น คำไหหลเห็นตนเองก้มเกี้ยวข้าวกลางทุ่งรวงข้าวเหลืองอ่อนร่าม กองข้าวสะท้อนแสงแเดดร้าฟอนทองคำ ดวงอาทิตย์เปล่งแสงแรงเหลือเกินจนเหงื่อไหหลได้ลิ้อย หนานคงและสมคิดหลบเดดเข้าบ้านไปแล้ว แต่คำไหหลยังทำต่อ เจ้าของนาได้ต่อคำไหหลเหลือเกิน คำไหหลยกทำจนลุดกำลังเพื่อตอบแทนความดีของพวากษา เหงื่อผุดเป็นเม็ดปြာๆ ปัดเหงื่อก็แล้ว ตายังแสนหน้าเหงื่อจนลิ่มไม่ได้ คำไหหลเดินไปที่คลองข้างนา หมายจะวากัน้ำล้างหน้าล้างตา

ตืนหนึ่งไม่รู้疲ล่ามจากไหหน มันถือคำไหหลให้ตกลงไปในคลองตื้นๆ ผิวห่าตนนั้นกระโดดตาม จับคำไหหลด้น้ำ จนลำลักน้ำໄออิ มันลากขึ้นมาที่ตลิ่ง บีบเด็นคอ คำไหหลหายใจไม่ออ ก ตาเหลือกค้าง เมื่อมันปล่อยมือ คำไหหลอ้าปากสูบอากาศ ยกมือไหว้ทั่วทั่ว

เลียงลังว่า “อยู่นิ๊งฯ”

มันฉีกเสื้อผ้า ถลอกผ้าถุงคำไหหลพันคอ ชำแรกรบางสิ่งเข้าไปในส่วนล่าง เจ็บรวมมีดกรีดจนต้องแกะปาก

“อย่าร้อง” มันตะคอก ตอยห้องคำไหหล จับหัวคำไหหลกระแทกพื้นจนรู้สึกโกลมมีดมิดดไป

ไม่วับรู้ ก็ไม่เจ็บปวดเท่ารับรู้ คำไหหลพื้นคืนสติํกเมื่อฟ้ามีดแล้วแต่แรกนางลืมว่ามาทำอะไรอยู่ที่นี่ เมื่อนึกออก นางไม่อาจลุกยืนได้แข็งขาอ่อนไร่เรց ต้องค่อยๆ กระเบิດลานเอาตัวเข่นำในคลอง ความเย็น

ทำให้คลายเจ็บปวดระบบ ต่อจากนั้นนางนอนซมเป็นไข้อุ่งส่องสามคืน มีสมคิดนั่นแหล喙อย่างแก๊เข้าข้าวอาหาน้ำมาให้

ตั้งแต่เจ็บป่วยในครานั้น ความกลัวฝังแน่นในใจคำให้เหล แค่เห็นคลองไกลๆ คำให้เหลกลัวจนหน้ามีดือเจียน ขาแข็งล้าน้ำตาไหลออกมาก หากไปนาต้องเดินอ้อมไม่ให้เห็นคลอง

ไม่ว่าหลับหรือตื่น ภาพผีทำไม่เคยหาย มันไปแต่ตัว ทิ้งทิ้งความทรงจำและ...นังตัวร้ายไว้กับห้องคำให้เหล

ครานั้นคำให้เหลลบไป แต่ครานี้คำให้เหลรู้ตัว เพียงแต่หมดแรงจะตอบโต้ความเจ็บปวดแล่นพล่านเหมือนถูกใจรบดินห้องให้เป็นเกลียว เมื่อล้มเบ่งดันแห้งตัวร้ายให้หลุดจากตัว เนื้อเบ่งลงเหมือนถูกสัตว์ร้าย กัดฉีกินสดๆ ใจหวาๆ เจียนๆ จะขาดใจ

ตอนหนานคงกับชาวบ้านหมายคำให้เหลมาโรงพยาบาล นางแหน่งๆ กุ เหมือนมีอะไรอัดอยู่ในช่องห้อง ได้ยินหมอชมว่า เพราะภูมิปัญญาชาวบ้าน เอาทินร่วงรากเห้า เลือดคำให้เหลจึงออกไม่มาก หม涌ดด้วยล้วงรกรอกอก ด้วยพอรกรอกอกได้ เธอรู้สึกโลงไปหมด เมื่อนึนฟ้าทึ้งผึ้งกว้างไกลออก ไปกว่าเดิม

ความทุกข์ความเจ็บปวดเกิดจากนังตัวร้ายทั้งสิ้น... มันไม่ต่างจากพยาธิที่มาอาศัยอยู่ในห้องสูบเลือดสูบเนื้อคำให้เหลกิน...'นังตัวร้ายกุเกลียด มึง ไม่มีวันที่กุจะรับมึงเป็นลูก...' คำให้เหลคิดในใจย้ำไปย้ำมา

พยาบาลเข็นเด็กทารกมาไกลๆ เอาเมือแตะแขนคำให้เหล และพูดเบาๆ ว่า

“คุณคำให้เหล ลูกมาแล้ว”

คำไหหลไม่แม้เต่จะเปือนหน้ามาดู เธอเม้มปาก ความเกลียดชัง
วิงพล่าน

สมคิดรู้ว่ากับกริยาของคำไหหล เธอเดินอ้อมเตียง เพชญหน้ากับ
คำไหหล ค่ายๆ พลิกตัวคนเป็นแมให้หน้ามาลูก บอกว่า
“คำไหหล ดูหน้าลูกลักษณ์คลิจฉะ”

คำไหหลเกร็งตัวต้านอย่างไรไม่เป็นผล สมคิดจับตัวเชือหันมา
หนังตัวร้ายจนได้ คำไหหลโมโหยีดหัด ผุดลูกนั่ง โน้มตัวเอามือควาน
คัวขาหันตัวร้าย กะจะเหวี่ยงมันให้ลงไปจากเตียง...

ทันทีที่มีอสัมผัสชา คำไหหลซังกัก นั่งตัวร้ายยืนน้อยๆ ผิวน้ำใส
ริมฝีปากเลือดแดง ตาใสแล้วกลมโตจ้องหน้า คำไหหลไม่ได้หยุดเพราหน้า
ตาท่าทางของมัน แต่ เพราะເຝືອກທີ່ສ່ວມໄສຕັ້ງແຕ່ປລາຍເກົ່າເຖິງໂຄນາຂາສອງ
ຫ້າງຂອງນັ້ນ

นั่งตัวร้ายตัวน้อยแค่นี้ ชาເລັກແດນີ້ ແຕ່ຕ້ອງໄສເຝືອກອັນເບ້ວເຮີມ
ມັນຄົງໄດ້ວັບບາດເຈັບอย่างຮຸນແຮງ คำไหหลທີ່ມີ ໂກ່ງຕັກໍມ້າຫຼຳ ປຶ້ງຫຼູມ
ໄມ່ຮອບມັນ ແຕ່ເຮົອກທຳຮ້າຍນັ້ນຕ້ອງທີ່ຫຼັກແມ່ນຕຸກຕາບາດເຈັບທີ່ຂາ
ສອງຫ້າງ...ໄມ່ລົງ

“คำไหหลຈະ ໄທລູກກິນນມ໌ຫ່າຍເຄວະ ລູກຈະໄດ້ແຂ້ງແຮງ” สมคิดว่า
ช່ວຍເປີດເລື້ອຜ່າຫຼາຂອງໂຮງພຍາບາລີ່ คำไหหลສ່ວມໄສ ເຄາສໍາລື່ບຸນ້າຕົ້ມ ສຸກ
ເຫັດຫ້ານມີໃໝ່ ລອງບົບເຕ້ານມຸດ คำไหหลນີ່ຫຼຳ ຄອຍຕ້ວຍຢ່າງເຈັບປວດ

“ນມດີຈັງ ນ້ຳນມແມ່ໄຫລແລ້ວ” ມອງເຫັນນ້ຳນມໄຫລອກມາຈາກຫ້ານມ
ສົມຄິດພຸດຍ່າງດີໃຈ

คำไหหลເບືອນຫຼັກນີ້ ໄມຍອມຮັບວ່າຕົນເປັນແມ່ນັ້ນຕ້ອງຢ່າງ ຮູ້ສືກວ່າມີ

ส่ายมวิงพล่านทั่วเต้า แต่เชօไม่อยากให้แม้มัน

“ไม่ต้องอย่าน่าคำไหหล ถ้าเชօให้ลูกกินนม ฉันสัญญาจะไม่เลี้เ Ketoเชօ ไม่ล้อเลียนเชօอีก ฉันจะไม่ตะโภนว่า คำไหหลจ้า” สมคิด ตะภิน

“จ้า จ้า จ้า จ้า” คำไหหลตะภินตามแล้วก้มหน้างุด เชือรูสีก้าย คenorูปข้าง

“ตกลงนะคำไหหลนะ” สมคิดชูนิวากก้อยคล้องนิวากก้อยคำไหหล

คำไหหลพยักหน้า และกับให้แห้งตัวร้ายกินนมเพียงครั้งเดียว ไม่เห็น จะลำบากอะไร

ไม่แม้จะแตะต้องตัวแห้งตัวร้าย คำไหหลนั่งเฉย ปล่อยให้สมคิด อุ้มนังตัวร้ายเข้ามาใกล้ ผิวนองมันบอบบางเป็นสีชมพูนุ่ม ปากอ้าหานม เนื้อร่างนโยบายด้านห้าห้องของคำไหหล คำไหหลรูสีกึ่งการเต้นของหัวใจ ของมัน มันเอามือความคาวกวัดไก่ ปากໄล่งับ เมื่อพบทวนม มันรีบ อมแล้วดูดอย่างกระหาย

เจ็บจีด คำไหหลจะดึงตัวมันออก แต่มันทั้งดูดแน่น ทั้งเอามือ ทั้งมือจับนิวากก้อยคำไหหลแน่น

ที่รูสีกเจ็บจีดเป็นเพียงครู่เดียว ฉับพลันกระแสยะเรอบางอย่าง วิงเดือดพล่านทั่วทั่ว รากระเสน้ำไหหลพังทำบมันเป็นความรู้สึกที่เย็นจำ อิมเอิบ ปลาบปลื้มปีติ เต็มตื้นเข้ามานิหัวใจ พาขอลูกซูทั้งตัว ความ รู้สึกไม่โทางลายเป็นลงบ เคียดแคนกลายเป็นให้อภัย ทุกข์กลาโหมเป็นสุข เกลียดซังกลาโหมเป็นรัก เหินห่างกลาโหมเป็นใกล้ชิด นังตัวร้ายที่เชօ ไม่อยากได้กลาโหมเป็นเหมือนของขวัญมีค่าที่สุดที่สวรรค์ประทานมาให้

คำไหلنยน์ຕารีន່າ ອຍ່າງໄມຮູຕ້າ ມອງທາກທີເຮອເຄຍເຮືຍກວ່າ
ນັ້ນຕ້ວຮ້າຍ... ເຈົ້າຕ້ວໜ້ອຍຫລັບຕາພຣິມ ແກ້ມໜີຍັບເປັນຈຳກະຕາມກາດດູດ ມັນ
ທໍາຮາວກັບວ່ານໍານົມຂອງເຮອເວົຣົດອ່ວຍຮາວອາຫາຣທີພົມ ຍິ່ງຈົ່ວມອງ
คำໄຫລຍຶ່ງຮູ້ລັກຜູກພັນ ໄນວ່າເຂົາຈະມາຈາກໄກ່ເຫັນ ນີ້ຄືສາຍເລືອດຂອງເຮົາທີ່ເຮົາ
ຕ້ອງກະນຸານອມດູແລເຂາຍຶ່ງໝົວຕ ດຳໄຫລເຂາມມີຄູບຮ່າງຈັ້ຍ ເຂາມືອົດລຳ
ເຝືອກທີ່ຂາອຍ່າງສົງສາຮ

ມອງໄປຮອບທ້ອງ ທ້ອງທີ່ວ່າງເປົ່າ ມີຮະເບີຍໂລ່ງໆ ກາລຍເປັນສ່ວນ
ດອກໄມ້ທາກລື້ ທ້ອງຝ້າທີ່ລື້ອືດກາລາຍເປັນເຈົດຈຳມີເມືອງສຶກພູພ່ອງ ມອງ
ແລ້ວສ່ວຍງາມອຍ່າງທາວອໄຣເປີຍໄມ້ໄດ້

คำໄຫລກອດລູກ ວ່ອງໃຫ້ສະໜັບສັກຫຼາ ອອກມາ...

“ດຳໄຫລ ເຮີກລູກລື້ຈີ່ຈີ່”

“ລູກ...ກ” ດຳໄຫລພູດຕາມສົມຄົດ ນໍາຕາໄຫລພຽກ

“ເຮີກປຸ່ຍເມືອງດຳໄຫລ ລູກດຳໄຫລຂໍ້ປຸ່ຍເມືອງ”

ເລີຍຂອງທ່ານຄົງທີ່ຕ້ວມາຕັ້ງແຕ່ເນື່ອໄຫວ່ ດຳໄຫລໄໝ່ທັນຮູ້ ດັ່ງໜີ່
ຂ້າງຕ້າ

“ທໍາໄມລະຈະພ່ອ ທໍາໄມພ່ອຕັ້ງຊື່ເຈົ້າຕ້ວໜ້ອຍວ່າປຸ່ຍເມືອງ” ສົມຄົດ
ຕາມຍື່ມາ

ທ່ານຄົງນີ້ກົດຶ່ງຕອນທາກຄົນນີ້ເກີດ ແກ້ເໜີປຸ່ຍເມືອງພູພ່ອງຂາວ
ເປັນປະກາຍເຂົ້າບັງອາທິຕິຍ໌ ແກ້ອົບຍາຍໃໝ່ພັ້ນສັ້ນໆ ແກ່ວ່າ

“ປຸ່ຍເມືອງ ຂຶ້ມເມືອງກ້ອນໜ້ອຍ ແຕ່ສາມາຮາບັງແສງຈັດຈ້າຂອງດວງອາທິຕິຍ໌
ພ່ອນເບົວອັນຮ້າຍໃໝ່ຜູ້ຄົນໄດ້”

ທາກຜູ້ຊັ້ນມີເຝືອພັນຮັນການທັງສອງຂ້າງ ລື່ມຕາແປ່ວ ປັກນ້ອຍໆ

ลีเดงจัดดูดนมไม่ละ มือจับนิ้วมือคำไหლแห่น ราวรับรู้และให้สัญญา
ในสิ่งที่หนานคงพูด

ธงชัยกับ

แม้จะเลือกทางเดินที่สวยงามให้ตัวเองไม่ได้
แต่เชอก็พร้อมที่จะเดินต่อไปในเส้นทางที่ได้เลือก
แม้จะต่ำต้อย และไร้ค่าเพียงใด แต่หัวใจของเชอ
ก็ยังบริสุทธิ์ผ่องใส เหมือนปุยเมฆที่ล่องลอยอยู่บน
ท้องฟ้าที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง ด้วยความกตัญญูและ
ความดีที่มีทำให้ตัวเชอผ่านเรื่องราวและเหตุการณ์
ที่แล้วร้ายมาได้